

щенство Гервасий; между другитѣ корпорации ли-
чаха съ знамето и народната си носия македон-
ската емиграция. Видѣтъ на тия отломки отъ оня
народъ, които въ тая минута не може да праздно-
ва тоя юбилей, свиваше сърцата на присѣтствава-
щитѣ отъ скърбъ. Всѣкой си мислѣше: въ *поробена*
Македония, съ какви надежди и трепетъ се чака
деня на освобождението; всѣкой си мислѣше, какъ
тия синове на страната, гдѣто днесъ тежи робско-
то иго, скѣпятъ паметъта на Св. Царь Бориса, *пър-
виятъ освободителъ* на славянството!

Когато учителскитѣ тѣла, всички корпорации
заеха опрѣдѣленитѣ си мѣста и кметѣтъ съ общин-
скитѣ съвѣтници се поставиха на чело; военната му-
зика млъкна. Тогава учителътъ отъ дѣвическата
гимназия Хр. В. Димитровъ посрѣдъ въдворената
тържествената тишина произнесе слѣдната рѣчь:

В. В. Прѣосвещенство!

Днесъ, когато въ всички кѣтове на свободно-
то ни отечество тържествено се празнува 1000 го-
дишния юбилей на основателя на българската дър-
жава върху основитѣ на християнския моралъ и кул-
тура; днесъ, когато нашето отечество участвува не
въ една политическа демонстрация, а въ единъ ми-
ренъ триумфъ на християнската просвѣта,—комиси-
ята по тържественото отпразднуване на тоя великъ
по значението си всенароденъ юбилей съчете за све-
щена длѣжностъ на интелегещията въ Сливенъ да
Ви устрои тази овация, като на прѣдставителъ на
българската народна църква, и съ присѣтствието си
докаже надѣло, че сегашното поколение съ призна-
телностъ и гордостъ си спомня сѣдбопоснатата роля,
която църквата и праотеческата вѣра сѣ играли
въ тежкитѣ врѣмена на духовното и политическото
ни робства.